

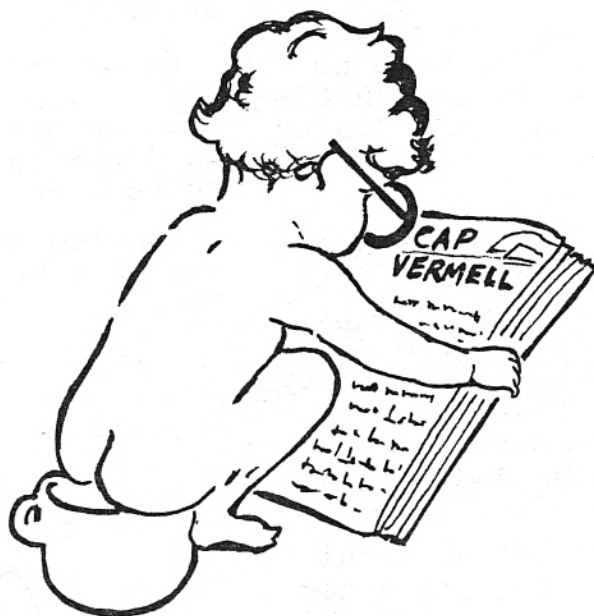
CAP

VERMELL

Nº 12

Capdepera-Cala Rajada

Desembre 81

JA TENC UN AMY

FA UN ANY... I ENCARA CAMINA

Era dins el novembre del 80 quan un petit grup de brusquers anava convidant gent per fer una revista nostra, de Capdepera i Cala Rajada. Hi havia tanta il·lusió i bona voluntat com manca d'experiència.

Després de parlar-ne un grapat de vegades mos comprometérem a fer un número zero per demostrar-nos a noltros mateixos que érem capaços de fer-lo; perquè si no, no importava parlar-ne més.

Vàrem quedar que desembutxacant un parell de duros per hom podríem treure els primers números i ja sabríem si podíem tirar endavant o no.

Li volíem posar un nom que tengués que veure amb els gabellins però no fos un tòpic. Vàrem parlar de "Nureduna", "Castell", "Capdepera", "Garballó",... mos decidírem per "Cap Vermell".

!Quina alegria quan tenguérem a les mans el primer número! No mos ne podíem avenir. !I va ser tan ben acollit que no fou necessari endeutar-nos! Quan tornam mirar aquelles lletres bo roses mos pareix mentida.

A cada reunió hem compartit l'alegria de veure com anaven augmentant els subscriptors.

Com podeu suposar no tot ha estat agradable. Hem sofrit quan mos n'hem temut que mos volien posar al servei d'uns o altres interessos. Quan hem hagut de ser portaveus de situacions poc agradables. Quan no sabíem quina era la postura més objectiva.

Tampoc no s'ha torbat en arribar-nos l'etiqueta de grup tancat. !I noltros que agraim qualsevol col·laboració i no n'hem aturada més que una que mos va parèixer clarament ofensiva per a un cos de l'Estat!

Pensàrem que tornàvem bastant enrra quan vàrem ensumar que hi havia hagut una denúncia i gent significada cercava el número del març.

Això sí, el disgust gros l'hem tengut quan hem hagut de comprendre el cansament i desànim d'algun company. Però no hem perdut l'esperança de retrobar-lo.

Mig en broma mig en serio tots mos dèiem que havíem de arribar al número dotze i ara ja mos atrevim a pensar en número vinti-quatre. Lo cert és que "Cap Vermell" mos ha fet més amics i mos ha ajudat a estar més oberts a la vida del nostre poble.

I tot això gràcies a voltros, lectors, que cada mes mos dedicau una estoneta. Com que creim que mos podem considerar tots com una gran família vos hem volgut contar quatre coses de la història insignificant, però molt estimada, d'un any de "Cap Vermell".

Ja ho sabeu, qualsevol col·laboració, per escrit o de paraula, amb una notícia o amb una estirada d'orella si trobau que la mereixem, és ben rebuda.

Esperam seguir amb voltros un any més; i, si convé, una dotzena.

PES CAP QUE CREMA

La notícia va córrer com la pólvora el dia 17 de novembre: "A en Sebastià Bover l'Ajuntament li ha tirat la casa en terra".

Ja podeu pensar si n'hi va haver de comentaris. Uns amb por perquè també han fet cases noves a fora vila; altres comparant la diversa mesura usada pels responsables segons sigui el propietari que s'ha carregat la llei; altres recordant que en aquest cas hi ha palla vella. També es comenta que en el poble no han trobat cap pala mecànica que volgués fer la demolició.

Hem anat als protagonistes per conèixer amb exactitud el problema.

SEBASTIÀ BOVER

Lo més important és dir la veritat. Primer de tot me queix de que és la darrera casa que es va construir i la primera en esbucar.

Per quin motiu he estat jo el primer i no altres?

En temps d'eleccions el batlle deia que si sortia elegit tots seriem tractats igual, tant pobres com rics, però passa que, com sempre, nos foten a nosaltres, els pobres treballadors. Desig que molt prest venguin les eleccions: així sabré a qui he de votar.

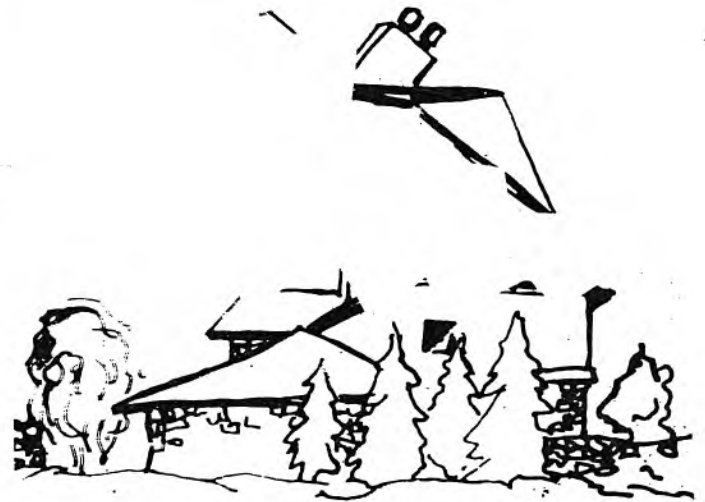
Mos varen avisar a les quatre del capvespre de que l'endemà a les nou esbucarien la casa. Pareix que ho varen fer a posta: a aquestes hores no hi ha oficines i així nosaltres no podríem fer "tràmites". A més a més varen aprofitar el moment en que jo estava accidentat per esbucar.

I a la fi, què és més guapo un caramull de peltret o així com estava abans?

Però encara he quedat amb el consol de que no són les muntanyes que es troben, sinó que són els homos.

JESUS GONZALEZ, constructor de la casa demolida.

Como aquí nos conocemos todos y todo se sabe prefiero no hablar más del asunto.

SALVADOR MOLL, president de la Comissió Municipal d'Urbanisme.

Per què aquesta demolició?

Endemés de la casa d'En Sebastià Bover n'hi ha dues més que són il·legals, però les estan desfent els mateixos propietaris. En quan a la casa d'En Sebastià hem complert estrictament els "plazos" legals. Fins i tot, en prova de bona voluntat, l'Ajuntament ha retrassat tot lo que ha pogut l'execució.

Hi havia palla vella?

Jo no sé res de problemes personals, heu de tenir en compte que a l'Ajuntament no li fa cap gràcia haver de fer complir aquestes lleis; i precisament per això consultam amb deteniment els serveis tècnics i jurídics. El lloc on havien aixecat aquesta casa la feia il·legalitzable.

Hi ha obres que es comencen sense llicència, però després es poden normalitzar; n'hi ha d'altres que ja han passat els terminis legals per poder-les esbucar. També hi ha gent que no vol entendre que de dues finques exactament iguals a una li basten 4.000 mts. quadrats per edificar si no ha estat segregada després de l'any 1958, en canvi si l'altra ha estat segregada després d'aquest any li faran falta un mínim de 15.000 mts. quadrats per poder-hi edificar.

plaça des sitjar

SERVEI No sabem si deu esser una casualitat, però durant aquest mes passat dos companys nostres han tingut necessitat de gasolina més tard de les deu del vespre. Un vespre a la gasolinera de Capdepera i dia 27 a la d'Artà, que estaven de guàrdia, han trobat els llums encesos, les cadenes llevades, però no hi havia ningú que servís.

CRIMINAL Una vegada més ha sacsat lo més profund dels nostres sentiments la mort del nin de 13 anys Antoni Terrassa Solé a Cala Millor. El fill d'En Paco "Rojet" anava acompanyat del seu germà Pere (que en va sortir copejat) per la vorera de la carretera quan un cotxe sense llums els va atropellar i va fugir. Pot ser que hi hagi gent així? Per altra part gastam millons en armes i no tenim acerces...

HEM FET CURT Vàrem fer molt curt el mes passat, perquè els alumnes de l'escola d'adults de S'Alzinar són 43. Per cert que, si no nos haguéssiu de acusar de reiteratius, vos diríem que aquests dies passats qualcú ha entrat a l'escola i hi ha fet destrossa.

SEC El sol que mos havia anat tan bé l'estiu passat ara comença a abusar. Durant tot el novembre i primera mitat del desembre no ha plogut pràcticament gens i els animals tenen problemes per trobar menjar. I si provàssim de cantar?

I els altres edificis més importants que la casa d'En Sebastià?

El propietari de l'edifici "Atalaya" ha fet ús de tots els seus drets legals i ha presentat els recursos que marca la llei. Després que l'Ajuntament ha denegat el recurs de reposició, que té dos mesos per contestar, llavors s'obri l'expedient i en darrer terme seran els tribunals de justícia els que diran la darrera paraula.

PASTOR Ha arribat el nou pastor dels cristians evangèlics de Cala Rajada. Li diuen Bernardo Torres Bue nache i viu en el carrer Castellet, 14.

DESOLAT Es l'aspecte que ofereix la plaça de Canyamel. Hi ha figures amb totes les posicions possibles manco la que consideram normal. Lo que no ha fet el temporal ho han suplit els "gamberros" (aladrosos).

SOCORRISME Els primers vint dies de desembre s'ha organitzat en els locals de la Creu Roja un curs de socorrisme. Uns vint alumnes hauran quedat a punt per donar-nos una mà; esperem que no mos facin falt...

RANDES A partir del 17 d'aquest mes a la Casa de Cultura del carrer de Ciutat s'obrirà una exposició de randes i artesanía de pauma. Ho han organitzat un grup de dones de Capdepera.

MATANCES Quan aquest número sigui a l'imprensa els regidors de nostre Ajuntament estaran celebrant plegats unes matances per unanimitat. Tot sigui pel bé del consens i bon profit!

POBRES Als pobres no mos queda més remei que cercar lo barato. Fins ara havíem fet aquesta revista a les màquines del "Bellpuig" d'Artà; però com que aquests han hagut de pujar els preus no mos ha quedat més remei que anar-nos-ne a Petra. "Apóstol y Civilizador" mos ha proposat unes condicions més suportables i, cosa rara, no perdem en qualitat. Aquest número n'és la primera prova.

TRACTORISTES Dia, d'aquest mes va començar a la Càmera Agrària de Capdepera un curs per a treure el carnet de tractorista i per fer classes de camions. Hi ha coses que van "sobre ruedas" encara que no ploqui.

NETEJA La que han fet a la carretera del Carregador; que segueixi, que encara queden un parell de carreteres més.

constitució.

Me habéis invitado a pronunciar unas palabras con motivo del tercer aniversario de la aceptación de la Constitución por casi todo nuestro pueblo. Entiendo que habéis solicitado mi colaboración por mi condición de joven. Los jóvenes de mi edad éramos todavía niños hace tres años; e, incluso ahora, debo aceptar que no conocemos como sería de desear la Constitución que festejamos, pero adivino que en vuestro gesto hay una clara intención de mirar hacia delante.

Creo que una de las mayores responsabilidades que se nos pueden ofrecer es la de ir construyendo un pueblo donde quepamos todos. La Constitución afirma que somos nosotros, el pueblo, los que tenemos el derecho y la tarea de organizar nuestra convivencia.

Al escucharos a vosotros, padres y abuelos, todavía podemos percibir la preocupación por un pasado que desperta añoranzas o temores. Nosotros necesitamos un futuro, queremos construir el futuro. Las primeras palabras de la Constitución son muy bonitas: libertad, justicia, igualdad, pluralismo político. No es fácil encontrar en la vida de cada día una realidad que dé crédito a las bellas palabras constitucionales.

FERITS La crisi del "tour operador" alemany Hallo Reisen ha tocat algun hotelier local. Esperem que no sigui greu.

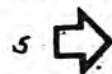
CONSTITUCIÓ La Trinca canta allò de "...ara estam cagats de por". Cosa d'això s'ensumava els dies que precediren el tercer aniversari de la Constitució. A pesar de les insistents "llamadas" fetes al poble els dies abans, no hi hagué gaire banderes en els carrers. El migdia del dia 6 de desembre a l'Ajuntament es celebrà un ple extraordinari d'homenatge i adhesió a la Constitució. Tot seguit, animats per la banda de música local escoltarem La Balanguera i la lectura de l'acta que el ple acabava de aprovar; dues al.lotes llegirien les paraules que vos oferim a continuació i tots els assistents brufàrem l'aconteixement.

les. No nos gusta el mundo que tenemos

les. No nos gusta el mundo que tenemos, pero nuestro futuro no puede ser el pasado.

Quisiéramos que en jornadas como la presente nos recordáramos mutuamente que en nuestras manos está la cautivadora aventura de levantar la casa de todos y para todos. En este empeño todos nos necesitamos: o seguimos adelante o lo echamos a perder. Depende de cada uno de nosotros.

Durante estos días hemos escuchado repetidamente el grito de ¡Viva la Constitución!

Tal vez sea éste el momento de recordarnos ¡VIVAMOS LA CONSTITUCION!

"Espanya se constitueix en Estat social i democràtic de Dret, que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic: la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític".

És l'article primer de la nostra Constitució i és la pedra on descansa la nostra seguretat com a persones i com a poble. Nos assegura el nostre dret a caminar amb llibertat i amb democràcia, a seguir el camí que nosaltres com a poble, elegirem. No volem que nos duguin de la mà com si fossim nins de mel i sucre. No volem salvadors. No volem viure en l'angoixa dels records. El passat no nos pertany. Volem viure el present amb tots els drets que la Constitució nos dona, per construir el futur. Un futur fet a mida dels nostros esforços i dels nostros desitgs: de llibertat, de justícia, de igualtat, de convivència pacífica, de pluralisme polític i de pau.

Volem enterrar per sempre el dret de la força i de les armes, símbols de destrucció. No volem més dret que el de les urnes ni més força que la del vot. Volem que el sis de desembre quedi per a sempre com el punt de partida d'una nova societat, d'una nova forma de vida, capaç de moure el progrés de la cultura i de l'economia que assegurí a tots els espanyols una millor i més digna qualitat de vida.

Perquè això sigui possible, cridem tots junts: ¡VISCA LA CONSTITUCIO!
¡VISCA LA SOBERANIA DEL POBLE ESPANYOL QUE AQUESTA CONSTITUCIO MOS DÓNA!

perquè ?

- PER QUÈ el Dia del Mestre els mestres se'n van per un vent i els alumnes per l'altre?
- PER QUÈ a la Plaça de la Constitució que s'esbaldrega, encara no li han posat la placa amb el nom?
- PER QUÈ no hi ha senyals de prohibició d'aparcar en el carrer de Ciutat?
- PER QUÈ des de La Sala nos han volgut fer creure que la Constitució no era nostra no ciutadana i que tant-la ni una sola vegada en la nostra llengua?

nus en paraules

- Quan, a l'hora del cafè amb llet, un home mossega és perquè, el vespre abans, no va poder estimar.
- Si defensau amb tanta violència l'autoritat segur que voleu mantenir la vostra inseguretat.
- Quan crid és que només xerr als altres... i jo no ho vull escoltar.
- Hi ha "motos" que, si no fessin renou, ningú se'n temeria que passen pel carrer.
- Amb aquests NUS se poden dir moltes coses sense necessitat de demostrar-les.

Antoni Garau

L'ESVORANC

Joan Rai

DE PLORS I DE MAMELLES

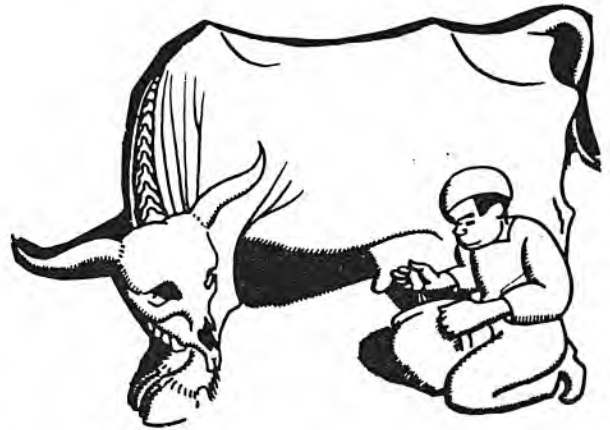
¿Què pensaríeu d'una mare que esperàs a satisfer les necessitats del seu fill a que aquest els hi demani amb els seus plors? No sé, amics lectors, quina serà la vostra resposta. La meua és ben clara: és una mare-madrastra. Perquè la mare -en l'ample sentit d'aquesta paraula- bestreu el remei a la necessitat del fill. Amor és donar-se, amor és fer entrega, amor és anticipar-se als desigs i necessitats de l'ésser estimat.

Acabam de passar la festa de la Constitució. I caldria recordar aquesta Constitució, perquè no fos cosa que el seu articulats ens quedàs solament com a motiu de festa, com a justificació a que els polítics facin els seus acostumats discursos o com excusa per endomassar les façanes dels nostres pobles. El millor homenatge que es pot fer a la Constitució és complir les seves normes; que deixin de ser paraules escrites i passin a ser elements vius que dignifiquin la vida quotidiana. La Constitució ha de estar present dins tots els dies de l'any, no solament els sis de desembre. I sembla que això s'oblida molt sovint. I sembla, també, que els que més ho obliden són els que més ho haurien de tenir en compte.

L'article 44 del capítol tercer diu: "Els poders públics promouran i tutelaran l'accés a la cultura, a la qual tothom té dret". Idò bé, no fa gaire dies, un regidor molt donat a emprar frases fetes de l'idioma castellà, va dir-me, excusant la manca de protecció de l'Ajuntament als grups amb inquietuds cultural, que "el que no plora no mama".

Paraules esfereïdores. Tot una lliçó. El mal és que la dita lliçó és la mateixa que s'ha repetit durant quaranta anys, i avui, amb la Constitució amb la mà, és tota una galtada. Hi ha per esclovellar tot un tractat filosòfic amb aquestes paraules del regidor. Els poders públics es transformen en la mare madrastra del principi. El premi no serà mai per donar suport a l'esforç, al compromís d'aquests grups culturals

davant el poble, no se premiarà la tasca dels que lluiten perquè la nostra societat deixi de parèixer una societat de cadàvers, no. Se premiarà el que millor sàpiga plorar, o, més encara, el que plori amb més assiduitat.

Hi ha que anar a la Casa de la Vila a captar una almoïna. Hi ha que esperar que ens concedeixin com un favor el que la Constitució ens dóna com un dret. Hi ha que... què importa què? La llet se torna agra dins els braços de la mare, mentre que pels nins és qüestió de supervivència.

Només mos queda el consol, o l'esperança, de què aquest dia l'esmentat regidor està ofuscat i no encertàs amb les paraules exactes, de lo contrari, seguim caminant a la babal.lana dins la fosca.

Però, així i tot, vull demanar a tot el conjunt de regidors si es menester plorar molt per poder veure complit aquell acord municipal de donar el nom de Plaça de la Constitució a la plaça del centre escolar. O si també se necessiten moltes llàgrimes per veure normalitzada la nostra llengua dins l'Ajuntament, com també consta en un altre acord municipal.

Recordem la Constitució. Recordem que és qualque cosa més que una festa. Recordem que és la garantia de la nostra llibertat, de la nostra fe en la democràcia, del nostre desig de pau, que és la salvaguarda dels nostres drets. I dels nostres deures.

COMUNICATS

Els agrairia la publicació del següent escrit a modo de carta oberta al poble de Capdepera:

A tots els meus amics i coneguts de Capdepera:

Benvolguts amics. Tots sabeu ben cert el que és la terra, la mar i el cel. Hi ha dies en que el cel s'enuvola, hores en que la mar s'esvalota i setmanes en que la terra es resseca. Creis-me, tot això, a escala personal, m'ha passat a mi en un breu lapse de temps.

"Gabellins", he viscut i conviscut amb vosaltres i tots ho sabeu, ja me sentia com un de vosaltres. Els llaços de l'amistat són com el teixit de llastra, uneixen els cors.

He obeït ordres, som un homo llogat, i he deixat Capdepera dins la geografia mallorquina, però Capdepera resta per a sempre dins el meu cor i dins el meu record.

Perdonau si he sortit del nostre "castell" sense una escomesa més participativa. Creia poder tornar i tornaré a veure-vos i tornar a parlar d'esperances, inquietuds i neguits, que la vida té, endemés de comptes corrents, sentiments que cap llibre de caixa pot valorar.

Per a sempre "Gabellins" amb vosaltres de bon cor.

Antoni Cànaves Pallicer
Dtor. del Banc de Crèdit
Balear, sucursal de Capdepera.

La Sala

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL
AYUNTAMIENTO

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL
AYUNTAMIENTO PLENO

Sesión del 17-XI-1981

En materia económica fueron aprobadas las cuentas de Valores Independientes y Auxiliares del Presupuesto correspondiente a los ejercicios de 1979 y 1980.

Asimismo es aprobado el expediente de Suplemento y Habilitación de Crédito del Presupuesto Ordinario y del Presupuesto de Inversiones del presente ejercicio.

En relación al muro de contención de s'Alzinar, es aprobado el Pliego de Condiciones que han de regir la contratación de la obra y se nombra arquitecto director a D. Eugenio de la Fuente y aparejador a D. Juan Cabrer Borrás.

L'ESCOLA DE S'ALZINAR INFORMA

1.- Anada al Dijous Bo.

Els al.lots del curs octau anàrem al Dijous Bo (d'Inca). L'experiència que vàrem tenir va esser molt satisfactòria, perquè vàrem tenir l'oportunitat de conèixer coses noves. Hi havia molta gent.

2.- Creació d'una biblioteca, sala de projeccions.

S'ha habilitat una sala d'estudis grossa a on hi càpiga molta gent i també poder-hi fer diapositives. L'antiga sala de jocs ha quedat convertida en sala de pre-tecnologia on hi anam a fer-hi les classes.

3.- Programació de diades esportives.

La nostra escola participarà a vuit diades esportives en les que participaran els pobles de Son Servera, Sant Llorenç, Artà i Capdepera. Per això s'estan formant equips d'alevins infantils de distints deportes.

4.- Coro escolar.

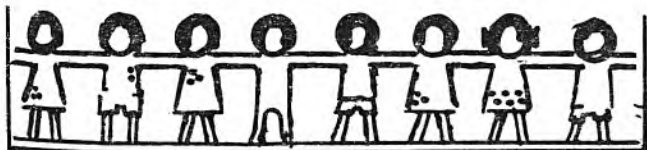
El nostre coro participarà:

- En el "III Encuentro Nacional de Polifonía".
- Concurs de cançons de Nadal a Porto Cristo. El grup dels més nins actuaran divendres 4 (grup fins a 11 anys). Els més grans actuaran divendres 18 (grup fins a 16 anys).

Les desitjam sort i pensam que lo important és participar.

5.- Projeccions.

La setmana passada a l'escola vàrem veure dues projeccions de cine damunt el Voltor Negre i Cabrera Estimada (aquestes dues pel.lícules). I una de Rapinyaires i d'Altres Espècies Protegides (aquestes són diapositives). Aquestes pel.lícules són deixades per ICONA, ens han servit per conèixer més la nostra Mallorca.

6.- El passat dilluns, dia 23, tengué lloc a l'escola la reunió trimestral del Cicle Inicial, Mitjà i el si sè curs. Hem de donar l'enhorabona als pares perquè hem sabut que vengueren més del 60 %, això vol dir que ca da vegada les importa més l'educació dels seus fills.

7.- Els alumnes de setè curs han fet a la classe de matemàtiques un treball damunt les faltes d'assistència. El dia 19 del mes passat faltaren 36 nins a l'escola; no sabem per quines raons ja que aquest dia sobrepassà la mitja diari i les temperatures foren normals. (No ho deim per ai xò de costipats, grips, etc.).

8.- Activitats extra-escolars que feim a l'escola.

Coro: Dimecres 10'30-11 (1ª veu).
Dijous 10'30-11 (2ª veu).
Divendres 12-13 (assaig general).

Balls mallorquins:

Dilluns de 2 a 3, cursos 3 i 4
Dimecres " " " " 5
Divendres " " " 2ª etapa.

9.- Viatge d'estudis (8^è curs).

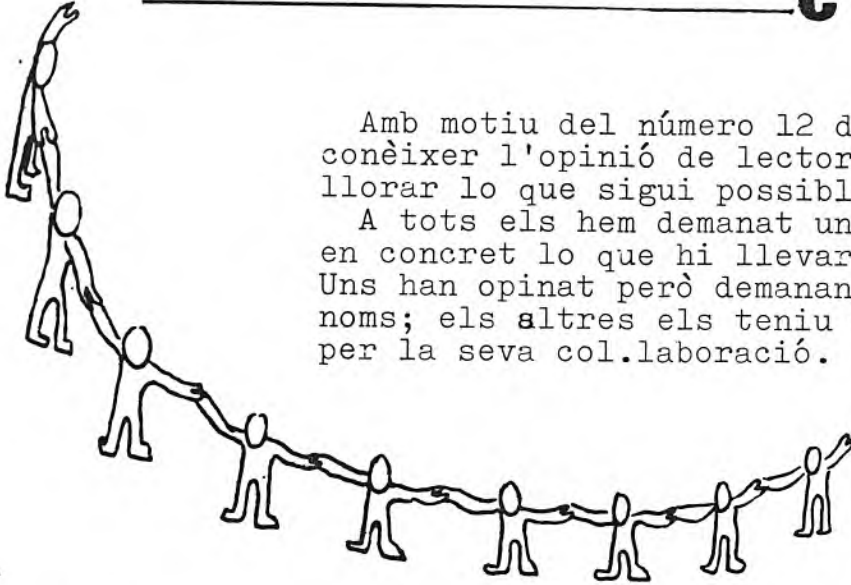
El dia de l'Esperança pensam fer a la Casa de Cultura (guarderia) una tóm bola; esperam que vengueu.

A l'escola tenim muntat un mini-bar. Pensam fer en el Teatre Principal una festa on hi haurà:

L'obra de teatre "L'al.lot valent", una actuació de cada curs cantant vi-llancets i una actuació de cada curs.

Bàrbara Lliteres
M^a. Antònia Fernández
M^a. Bàrbara Ferrer
Joan Sancho

entrevistes

Amb motiu del número 12 de "Cap Vermell" hem volgut conèixer l'opinió de lectors i subscriptors a fi de millorar lo que sigui possible.

A tots els hem demanat una impressió general, i més en concret lo que hi llevarien i lo que hi afegirien. Uns han opinat però demanant que no publiquem els seus noms; els altres els teniu aquí. A tots les gràcies per la seva col.laboració.

TONI VAQUER

M'agrada així com està. A lo millor es podria cuidar una mica més l'aspecte mecanogràfic, hi ha massa faltes.

FRANCESC VIVES FERRER

Per mi està bé. Tots els articles que surten m'agraden perquè estan fets tots per gent del poble. Jo no hi lle varia res. Sempre es pot afegir qualque cosa.

ROSA JULIA FLAQUER

Essent jo de Capdepera i no visquent hi, m'inform de lo que passa en el poble per medi de la revista i pas molt de gust de sobre-ho. La manera de redactar i fer la revista m'agrada. Una part que no entenc gaire és la dels Nus en Paraules.

Tots els articles fets per la gent de Capdepera (Joan Rai, Pep Terrassa, etc.) són molt interessants. També m'agraden les entrevistes, ara record la que féreu a n'en Mercant. Comparada amb altres revistes del mateix estil que jo conec aquesta és millor. Es bo que doneu a conèixer lo que passa per l'Ajuntament. Podríeu donar a conèixer les plantes i abres que tenim per aquí, a l'escola només mostren els de la península.

JOAN PASCUAL

Lo important és seguir endavant i no prendre partit. Es important esser imparcials. Seguiu així.

MARIA GOMILA

Trob que està molt bé així, m'agrada.

JULIAN GARCIA-SOTOCA OLIVA

En la revista Cap Vermell destacaria dos cosas importantes:

1) La información de todos aquellos acontecimientos que inciden de una forma directa en la vida de Capdepera si bien esto habría que depurarlos, en el sentido de distinguir lo que es cierto de lo que no es más que un rumor o una posibilidad.

2) El otro aspecto, que creo merece el respeto de todos, es la apertura ideológica de la revista: todos pueden encontrar un puesto en ella para expresar sus opiniones. Es una revista, que con sus medios, está a la altura de los tiempos democráticos.

ANTONI ALCOVER

Totes les seccions m'agraden. Lleges la revista cada mes. Voldria que fes un esforç per ser objectiva i només publicàs les notícies que són segures. Que no es deixi dur pels rumors. Desig que duri molts anys.

FRANCESCA TOUS

No tenc temps de llegir gaire, però lo poc que he llegit i pels comentaris que sent tocau massa les persones. No heu de voler fer el foc i fum d'un temps.

Si me demanau una opinió general de la revista no la vos puc donar perquè com he dit abans, no tenc temps de llegir-la tota. Per lo tant no puc dir si un article està més bé que un altre ni si hi falta o hi sobra res.

TONI SOLLERIC

En termes generals és una bona revista local per Capdepera. La trob més o menys ben enfocada. La llàstima és que no hi hagi més lectors. I, pentura, jo no la visc per dedins, trob a faltar-hi col.laboracions de tota aquesta joventut universitària nostra. Per què no escriuen? És una joventut més o menys preparada, i de segur que tenen coses a dir, ¿per què callen?

No li sobra res a la revista. Pentura podria millorar, però hi ha que agrair l'esforç dels qui la fan.

Li falta que aquest universitaris s'animin a dir coses. I també una secció de pedagogia. Tot ha evolucionat aquests darrers anys. Els sistemes del nostre centre escolar sembla que haurien de evolucionar més. Avui no nos serveixen les màquines de segar. Un temps, en necessitam d'altres més d'acord amb els temps que vivim. Els sistemes d'ensenyament les passa lo mateix. Seria interessant una secció on els mestres joves ens contassin les seves il.lusions i les seves experiències; que exposassin la seva opinió respecte dels alumnes i que també aquests mos diguessin la seva opinió respecte dels mestres. Els mestres haurien d'obrir-se a la gent del poble perquè el poble aprengui a conèixer-los i a tenir fe en ells. Crec que seria una bona experiència bona pel Cap Vermell intentar donar una visió ampla de la vida docent.

Trob molt encertats els "per què". Continuu. Encara que hi hagi qui diu lo contrari, estau escrivint la història de cada dia de Capdepera.

ERE BONNIN FERNANDEZ

el senzill fet de la continuïtat con sider la idea inicial un èxit complet. Si falta participació diversificadora popular, per que la revista sigui autèntica veu del poble, motivant els veïns a la seva subscripció i lectura. Per mi no hi sobra res. Com he dit bans superació quotidiana.

ALVADOR ARIAS AGUIRRE

excesivamente frívola. Parca en información y sus diferentes secciones adolecen de rigidez i monotonía. El contenido informativo, en general, repetitivo y escaso. Su equipo de redacción y elaboración puede ofrecer mucho más de lo que hasta el momento nos presenta.

B. G.

Es todo un éxito para el equipo de redacción el haber tenido la constancia y el valor de publicar los doce números de "nuestro" Cap Vermell. Esto de muestra también lo interesantes, amenazas y variadas que han sido todas sus páginas.

A la hora de sacar conclusiones me atrevería a decir que algo me ha faltado. He echado de menos la participación juvenil, la voz del campo y unas pizcas de optimismo y alegría. Por el contrario me ha parecido que sobra de nuncia (casi polémica) sin algo de crítica constructiva.

Mi deseo para 1982 es encontrarme con Cap Vermell doce veces más. Animo!

MIQUEL PASCUAL MOREY

Trob que està molt bé. Hi ha una sèrie d'articles molt interessants i molt ben fets. Però sobre tot estic impressionat dels que escriu en Pep Terrassa. M'ha agradat molt el que parla de l'Arxiduc i el darrer damunt l'esglèsia Evangèlica. No sé com s'arregla per recollir tants de "datos". Els articles d'en Joan Rai m'agraden molt; i altres dels que ara mateix no record el nom també estan molt bé. Vos felicita per la feina que feis. Estau d'enhorabona.

Sempre es podrien afegir coses, dins aquest camp les fronteres són il.limitades, però suposat que el fi principal és una comunicació a nivell local, crec que no es pot desitjar res més. De moment no hi llevaria res, si pel cas ha de ser afegir-hi.

TONI MUNTANER

Per esser una revista de poble està molt ben feta.

RAFEL VIVES

Està bé, hi ha coses que hi sobren i altres no. Per exemple: el problema de l'escola surt molt i pentura es dona na manco importància a altres coses que en tenen.

Així com hi ha una secció fixa de esports quasi tota dedicada al futbol, que a mí no m'agrada, pot ser hi podria haver una secció dedicada a la cultura. Per exemple: comentaris de llibres i crítiques de exposicions i actes culturals. "

PASSATEMPS

SOPA DE LLETRES

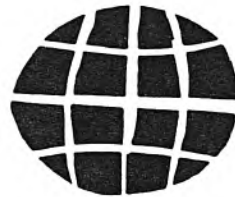
VUIT FRUITES

SOLUCIONS AL NÚMERO ANTERIOR:

HORIZONTALS: Sucreta.- Ala.- B) Urà.-
ñelaV.- M.- C) Obligat.- U.- A.- D) Ad
.- Llapis.- E) Onerós.- A.- Ir.- F) Sir
.- B.- Ara.- E.- G) Totalment.- H) Z.-
Aràbic.- I) laop.- C.- Xopa.- J) Erra-
ta.- eraM.- K) S.- Re.- araS.

VERTICALS: 1) Suo.- So.- Les.- 2) Urba
nitzar.- 3) Calderó.- Or.- 4) R.- I.-
R.- Tapar.- 5) Englobar.- Te.- 6) Reals
.- Laca.- 7) Alta.- Amb.- A.- 8) A.- Pa
rèixer.- 9) Avui.- Ancora.- 10) L.-Si.-
T.- Pas.- 11) Ama.- Re.- aM.

M	O	T	A	R	O	N	J	A	A
C	E	P	O	U	R	S	L	T	I
A	B	L	L	E	F	L	F	I	S
L	J	K	O	L	T	M	O	N	I
B	P	Q	P	E	R	A	P	S	N
E	R	U	M	V	X	Y	Z	A	D
R	C	A	D	E	F	A	N	U	R
C	G	H	I	I	J	K	L	L	I
O	M	N	O	M	P	Q	A	B	A
C	S	T	X	V	Z	F	I	G	J
U	Y	A	K	B	L	C	M	D	N

LA DOLOROSA

¿No s'anomena així aquest fet tan dolorós com esperat quan hem de renovar subscripcions?

Sí, ja vos ho podeu imaginar, també noltros haurem de pujar una mica la subscripció a CAP VERMELL. Així és que procurau deixar un raconet, no ho fongueu tot amb torrons, perquè amb el número del mes de gener vos convidarem a renovar la subscripció.

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Joan M. Rosa
Mari-Germa Melis	Pepeta Bestard
Joana Colom	Margalida Rexach
Jaume Fuster	Angel López
Biel Pérez	Bàrbara Lliteres
Toni Garau	Maria A. Fernández
Ani Muñoz	M. Bàrbara Ferrer
Pep Terrassa	Joan Sanxo
F. G. Díaz	Miquel Perelló
Maria Vives	
Maria del Carme Fuster	

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Desembre 1981
Carrer d'es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80

Els articles publicats en aquesta
revista expressen únicament l'opinió
dels seus autors.

COL·LABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

D. BARTOMEU ALOU

El Nadal de 1878 es forma la Comuni-
tat Evangèlica de Capdepera. El funda-
dor i ànima de la Missió va esser D.
Bartomeu Alou.

D. Bartomeu va néixer a Palma l'any
1855; eren els seus pares D. Joan
Alou, nascut a Palma i descendent de
la família Alou de Felanitx, propieta-
ris de la possessió de Ca'n Alou, i
D^{ña}. Magdalena Pons, nascuda a Lloseta.

El matrimoni tengué quatre fills,
dels quals només sobrevisqueren En
Bartomeu i Na Maria.

Vengueren a viure a Capdepera l'any
1862. S'instal·laren a la casa número
20 del carrer de Ciutat, pro de la no
va església parroquial. En aquesta ca-
sa hi havia un forn on hi va treba-
llar tota la família durant dotze
anys. Degut a la circumstància sempre
se'l va considerar en el poble com el
mestre Forner.

La família Alou va esser la que va
donar a conèixer i ensenyà als capde-
perins a fer les ensaïmades. El vica-
ri, D. Josep Sureda, hi anava cada de
matí a cercar la seva ensaïmada; hi
havia unes bones relacions amb la fa-
mília. En Bartomeu, com la majoria
dels al·lots que vivien en el poble,
va esser escolanet.

En Bartomeu degué anar a l'escola
municipal, dels set als dotze anys,
del mestre Cofeta. D. Toni Ferrer o
l'ambient liberal d'aquells anys va-
ren influir damunt aquell al·lot.
Quan vengué la primera República,
l'any 1873, participà en l'activitat
política.

L'any 1874 deixaren el forn i passa-
ren a viure en el carrer Fondo; men-
tre, pare i fill ajudaven a fer la se-
va casa del carrer de Sant Pere. Una
de les primeres d'aquell indret.

Devers l'any 1876 D. Bartomeu anà a
viure i treballar a Palma. Volia es-
ser metge, tenia aspiracions i a Cap-
depera es devia trobar estret. L'any
1878 (octubre) es converteix al meto-
disme. Comença a llegir llibres i

opuscles de propaganda evangèlica;
aprofita per a llegir fins i tot els
moments de menjar.

Escriv a casa seva contant-los sa
conversió. Després aprofitarà les fes-
tes de Nadal per arribar al poble i
reunir les amistats de la família.
Amb molta curiositat aquell grapat de
persones (de 15 a 20) escoltaren a-
quell testimoni de fe en Crist. Les
va donar un llibre a cada un d'ells,
un Nou Testament, encara que no sabes
sin llegir. Quedaren tots interessats
en tornar a xerrar en properes oca-
sions.

El Sr. Alou no va perdre el contac-
te amb aquell grup d'amics. El Reve-
rend Guiem Brown conegué la seva expe-
riència i el va animar a seguir enda-
vant. Va arribar el dia en que vengue-
ren tots dos a predicar. D. Bartomeu
ho conta així: "Tot lo dia els meus
pares havien fet córrer la veu de que
hi havia a casa nostra un Pastor pro-
testant que volia xerrar al poble per
explicar-los en què consistia l'Evan-
geli de Crist. A l'hora senyalada com
paregué la gent, tants que va arribar
que no hi cabien ni drets. L'endemà
D. Joan Alou va oferir la seva casa
gratuïtament, durant tota la seva vi-
da, perquè servís de capella. Després
anaren a l'Ajuntament a comunicar a
les autoritats que des d'aquell dia
quedava oberta una Capella Evangèlica
a la casa número 3 del carrer de Sant
Pere i que el seu predicador seria D.
Bartomeu Alou Pons. El dia 3 de març
vaig predicar per primera vegada da-
vant moltíssima gent".

Pep Terrassa

actualidad pedagógica

Participación:

(1) Relaciones padres y profesor - tutor.

La función de profesor-tutor es a mi juicio el punto fuerte de la sociedad educativa, porque es la bisagra que une el colegio a la familia, el que lima asperezas, da explicaciones, orienta, conversa; en definitiva, es el "profesor de cabecera" de ese alumno que incluso, aún cuando se encuentra en el instituto o en la universidad conversa amistosamente con su antiguo profesor.

El profesor-tutor debe abrir esos canales de comunicación que en circunstancias normales están cerrados por falta de ímpetu o de decisiones adecuadas o bien porque el profesor no está debidamente apoyado tanto social como económicamente en esta tarea que entraña una dificultad notoria.

(2) La dirección y los padres.

La dirección tiene que estar abierta a un cambio de impresiones, a las noticias, reuniones y admisión de opiniones, a veces contrarias a nuestros propios criterios. La dirección debe propiciar las situaciones idóneas para que el ambiente existente en el colegio sea importan-

te de cara a conseguir un clima de confianza en los padres para que busquen su propia preparación y la empleen en correcto comportamiento en la educación de los hijos.

De esta manera, muchos de los problemas que suscitan en un centro escolar se verán notablemente paliados y el colipio tendrá una honda influencia en el entorno social en que se mueven sus escolares pudiendo lograr un notable prestigio. Precisamente es este defecto básico el que asola la dinámica educativa de nuestros colegios: la mayoría viven de espaldas al barrio o pueblo donde están ubicados.

(3) Los alumnos.

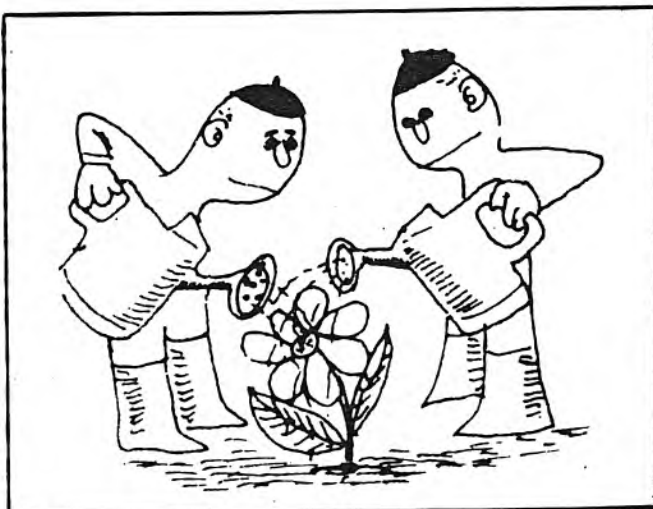
Es obvio asegurar que el alumno debe ser tratado con exquisito cuidado en las relaciones que el profesor desarrolle con él. Es una pieza básica, no siempre tratada con el esmero y delicadeza que requiere.

Cuando se siente persona en su trato con el profesor el muchacho se muestra con confianza suficiente para realizar la entrevista que consideramos fundamental en la apertura de relaciones personales entre profesor y alumno. Ha de ser un trato cordial, educado, alegre, firme, pero de máxima confianza, porque muchos de los problemas que siente el niño en su interior pueden aflorar con otra persona que les puede guiar adecuadamente.

Son momentos hermosos los que se viven al lado de un chico que abre su corazón resplandeciente, con ingenuidad y ternura, solicitando con su mirada ese apoyo moral y humano que no tienen otro remedio que dárselo.

Bibliografía: "Relaciones humanas entre los niños, sus padres y sus maestros" de Pierre Weil. Ed. Kapelusz.

Miquel Perelló.

CONTRA LA CAZA

F. G. Díaz

De entre todos los animales, solo el hombre mata por placer; los demás lo hacen para cubrir sus necesidades alimenticias o territoriales. El hombre, además, mata indiscriminadamente: tanto a conejos como a jabalíes; se ha convertido en depredador por deporte de todas las otras especies. La caza o el toro son dos ejemplos que confirman esta idea; en ambos casos lo prioritario es el placer del hombre ante el espectáculo, bien como protagonista bien como simple espectador. En tales espectáculos sangrientos, la diversión para el hombre consiste en la muerte del animal: un cazador que falla un tiro se siente defraudado, herido en su orgullo más íntimo, aunque no lo confiese. Tanto en la caza como en el toro, se trata de demostrar vana supremacía sobre las otras especies, si no se consigue, aparecen los sentimientos de humillación y derrota.

Decía Leonardo da Vinci, uno de los pintores más geniales de todos los tiempos, que tal vez se llegara a prohibir algún día la muerte gratuita de los animales y que la violación de esa norma podría constituir un delito grave. Esto no ha sido así; el deporte

de la caza, por ejemplo, sigue teniendo numerosos adictos. Sobre ellos quería manifestar aquí mi opinión.

Esas imágenes del animal entregado al disfrute de su medio natural constituyen el alegato más sencillo, hermoso y vitalista contra los cazadores. Pero mucho me temo que estos no sepan o no oieran apreciarlo, y que no sepan o no quieran comprender que la vida es siempre más necesaria y estimulante que la muerte estúpida de cualquier animal indefenso.

Los aficionados al escasamente glorioso deporte de la caza suelen buscar inútilmente argumentos racionales o estéticos que justifiquen la muerte de conejos, tordos, patos... y demás peligrosísimos animales. Mejor harían recordando el origen del deporte de la caza en Occidente (diferente de la caza como necesidad defensiva, alimenticia, económica, etc.), origen que tiene lugar precisamente en la Edad Media, cuando los señores feudales, entre batalla y batalla, aburridos y con deseos de no perder "la forma física" ni los instintos sanguinarios, ejercitaban su puntería y su destreza cazando osos y zorros, pongamos por caso. La situación ha cambiado. Ahora la caza, más refinada y cómoda, ofrece menos aventura, menos riesgo para el cazador. Se ha convertido en un ejercicio inútil y rutinario. Se podría señalar que, no obstante haber perdido su emoción, su aventura, la caza continua siendo una actividad deportiva, estéticamente interesante. Nadamás lejos de la verdad. Un ciervo vivo, brincando feliz por los montes, es uno de los espectáculos más hermosos que el hombre puede contemplar. O un conejo correteando por entre la hierba. O un pato surcando el agua. 15

si vols la pau, no preparis la guerra

Normalment pensam que l'objecció - de consciència és sols la negativa a fer el servei militar, tant en temps de guerra com de pau. Però no, també és una actitud davant la vida, oposant-se a tota injustícia social, a tota opressió, a tota imposició que privi a la persona de la seva lliure consciència.

L'objector reivindica el dret a actuar segons la consciència de cadascú, fer les coses perquè un està convençut i no perquè tothom ho fa o perquè així ho dicten un parell de persones. I és precisament a aquesta gent (grans capitalistes, oligarquia financera i la gran burgesia) a la qui serveix l'exèrcit i no al poble que és el qui realment l'alimenta. Però està clar que a aqueixa oligarquia no li importa que mori moltíssima gent, sobretot joves, en guerres absurdes, si es salven els seus interessos.

Uns recents estudis estadístics mostren que el 20% de lo que es gasta durant un any en armes seria suficient per a acabar amb la fam de tot el món. Però pareix ésser que lo que interessa és que segueixi en marxa el mercat d'armes i no donar una pas més cap a un món més just.

Amb tot això, l'objector no pot col.laborar, no pot acceptar tampoc això de "defender la paz y darlo todo por la patria", quan lo que s'està fent és preparar la guerra i contribuir en el negoci d'armes.

L'objector de consciència lluita també per la llibertat i contra tot sistema que privi a l'home d'aquesta. I degut a que el Servei Militar talli tota la llibertat de l'home fins al punt de convertir-lo sols en un número, l'objector de consciència diu NO al Servei Militar.

ull acabar amb unes paraules d'En Bertold Brecht:

General!!!

El teu tanc és més fort que un cotxe,
arrasa un bosc i aplasta cent homes,
però té un defecte:
necessita un conductor.

General!!!

El teu bombarder és poderós,
vola més ràpid que la tempesta
i carrega més que un elefant,
però té un defecte:
necessita un pilot.

General!!!

L'home és molt útil,
pot volar i pot matar,
però té un defecte:
NOT PENSAR!!!.

Joan Manuel Rosa.

LLOCS DE VENDA:

- Els tres Estancs de Capdepera i Cala Rajada.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

Desports

De les diverses opcions que tenia la Directiva de l'Escolar per a mirar de resoldre la crisi per la que atravesava l'equip, s'ha triada la de fitxar cinc jugadors nous. Quasi la mitat dels qui juguen habitualment - cada diumenge.

Tots els que segueixen "Cap Vermell", saben perfectament quina ha estat la línia d'aquesta revista - respecte de la política del Club. Hem defensat sempre el sistema de jugar a la categoria que correspongui segons el potencial de la plantilla de jugadors de la nostra cantera. I en aquella línia pensam - mantenir-nos.

Ara, les coses han arribat a tal punt que, segons es diu, resultava absolutament impossible tancar els ulls a la realitat de que, si no era a força de fitxages, era irreversible el descens. Noltros tenim les nostres dubtes al respecte. Ara bé, tampoc volem caure en el derrotisme. Desitjam que aquesta sigui, efectivament, la solució als mals de l'Escolar. I esperam que la mesura sigui conjuntural i que no serveixi per a establir un precedent que marqui la ruta per a properes temporades. No podem sostreure-nos de pensar en l'avalot de nins i joves que a diari roden per "Es Figueral" amb l'il·lusió de defensar, qualche dia, l'escut de la primera plantilla del Club.

I com que els mals no venen mai totsols, ara resulta, també, que En Vicenç Nadal, Secretari de l'Escolar, ha presentada la dimissió. ¿Com a conseqüència del fitxatge dels nous jugadors? Això es lo que intentarem aclarir al llarg de l'entrevista amb ell mantenguda:

-PARLANT CLAR, ¿COM HA ESTAT AIXÒ DE LA TEVA DIMISSIÓ?

-Vaig fer una mica de carta a n'En Pep Gallego, com a President, per a explicar-li la meva decisió. A ell, a la Junta i, si ho troba bé, als ju

gadors, entrenadors, socis, etc. I li vaig dir que l'espina que me va clavar el Porto Cristo no la m'he sabuda treure. Actuacions arbitrals, la fogositat d'algun aficionat, la poca ajuda que els jugadors tenen en el camp, les crítiques que trob incontrolades de sectors d'aficionats, etc.; tot això no em deixa passar gust de fer feina. El fitxar jugadors de fora és la gota que fa

vessar el tassó, la qual, tenguent e compte les meves idees, experiències i promeses, no podia deixar passar.

-N'HI HA QUE DIUEN QUE SE NOTARÀ MOLT LA TEVA ABSENCIA, PERÒ ¿NO CREU QUE NO HI HA NINGÚ IMPRESCINDIBLE I QUE EL CLUB SEGUIRÀ MARXANT IGUAL O MILLOR QUE FINS ARA QUE TU HI ERES?

-No hi pos cap dubte. Ningú és imprescindible. Els uns queixosos i els altres manco, tothom té el seu caràcter que serveix sempre per a una cosa o l'altra. Canviar idees sempre és bo i si l'equip va millor, ja no te dies. Ara bé, lo important és sobreperquè fas les coses i tenir la consciència ben tranquil·la. Ambdues coses les tenc ben clares.

-I AIXÍ MATEIX, ¿DUU MOLTA FEINA AIXÒ DE FER DE SECRETARI D'UN CLUB DE FUTBOL?

- I s'ha de fer qualche cosa, feina de rutina, permissos, cartes. I feines més complicades, aixides a Ciutat, recursos, reunions i lo que és més, les voltes que has d'arribar a fer per a fitxar 120 jugadors, cercant fotocopies de carnets d'identitat, fotos, firmes de pares, metges, llibres de família, fes de neixement. Ara en tens un, suara l'altre, creume que has de córrer molt.

-¿QUIN TEMPS FEIA QUE ERES SECRETARI DE L'ESCOLAR I QUE HA SUPOSAT PER A TU AQUESTA EXPERIÈNCIA?

-Era directiu des de fa nou anys i Secretari des de en fa set. Aquesta experiència m'ha reportat conèixer gent, al.lots, joves, gent major, tenir moltes relacions i fer molt bones amistats i reforçar-ne d'altres. He disfrutat amb els meus amics moltes vegades i d'altres he sofert amb ells. Me va fer Secretari En "Mito Coix" qui no em deixà tocar en terra mai, i vaig continuar amb En Pep Gallego el qual sempre ha estat amb jo. Amb ells dos i En Pep Serra he arribat a tenir una unió que mai la m'hagués pensada abans. Això afegit a tota la Directiva, entrenadors, jugadors, socis, etc., ja te pots figurar si ho ha estat productiva aquesta etapa.

-QUINS SÓN ELS MOMENTS MILLORS I ELS PITJORS QUE RECORDES D'AQUESTA ETAPA?

-La festada de l'ascens a la Regional, l'alegria de la unió i l'èxit de l'ascens a Preferent, aquests soparets amb els jugadors, aquestes il.lusions que mos feiem amb En "Mito Coix" primer i després amb En Pep Gallego, En Pep Serra, etc. Molts de moments bons.

Els pitjors sempre ha estat els "lios" amb els àrbitres, fer recursos federatius. Tothom dona la raó als seus i estira de cap ell. Apart de la marxa actual de l'equip que, segur, millorarà, tant amb nous fitxages com si no s'en haguessin fet. La punyalada més forta, però, varen ésser els dos punts que mos va fotre el Porto Cristo, culpa meva.

-LA TEVA FUITA, ¿ÉS UN ADÉU DEFINITIU O, SIMPLEMENT, UN PARENTESI FINS QUE T'HI TORNIN A DUR?

-Coneguent-me, és parentesi. Sempre he de culejar qualque cosa, i allà a on pas més gust és dins el deport amb al.lots i amics.

-INDEPENDENTMENT DEL TEU CÀRREC DE SECRETARI DE L'ESCOLAR, TU HAS ESTAT, TAMBÉ, VOCAL DE LA FEDERACIÓ BALEAR DE FUTBOL. ¿CREUS QUE ELS REGIDORS D'AQUEST DEPORT, A NIVELL REGIONAL I NACIONAL, ESTAN A L'ALTURA QUE CALDRIA EXIGIR-LOS?

- No ho sé contestar. Hi ha il.lusió i ganes de fer feina, però es depèn massa de Madrid. Hi ha molta diversitat d'opinions entre els clubs, no mos sabem entendre. Això fa que els problemes Madrid-Palma i Palma-Pobles siguin molt difícils de superar.

-A NIVELL LOCAL, ¿QUINA CREUS QUE HA DE SER LA ENALITAT DEL FUTBOL, A QUE HA D'ASPIRAR, QUINS HAN DE SER ELS SEUS OBJECTIUS?

- Tenint un grup d'entrenadors titulats com Joan Terrassa, Pep Fuster, Lluís Nebot, Baltasar Moyà i Miquel Bestard, sense oblidar els ara aturats però amb títol com Joan Pascual i Salvador Moll, i l'il.lusionat Guillem Danús, fa tenir coratge de veres. Completen entre ells, força, tècnica, tàctica, ganes, il.lusió i tot lo que és futbol i qualsevol deport requereix. Jo amb ells vull aspirar a tot, fa molts d'anys que hi ha grans equips filials i això, tard o prest, se demostren a d'alt. No estirem molt de temps a guanyar-nos la Tercera Divisió i hi hem d'anar amb els nostres, i els de fora poble han de fer lo mateix amb els seus.

-EN AQUESTS MOMENTS DIFÍCILS, ¿QUE SE POT DIR A L'AFICIONAT, AL JUGADOR, ALS DIRECTIUS?

-Tal vegada m'he exigit poc, deportivament, per tal de jugar amb els meus. Però és que les coses s'ha de fer a poc a poc i bé. Ara pareix que ha arribat el moment d'atacar, però tots aplegats i amb els nostres, no fer figures abans d'hora, animar molt als jugadors en el camp; si s'ha de criticar, s'ha de fer positivament, i si renyar-los perquè a vegades és necessari, fer-ho amigablement i fora del terreny de joc. El jugador s'ha de sebre merèixer aquesta confiança i ha de sebre perquè ha firmat i s'ha compromés. El directiu és un jugador més, que en lloc de jugar al mig del camp ha de jugar defora, cadascú a la seva manera i amb la seva misió, complint tant com faria complir als jugadors.

I això és lo que donà de sí l'entrevista amb Vicenç Nadal, un home que, com a humà, ha pogut tenir "fallos". Ara bé, lo que ningú podrà negar-li mai, és una entrega total i desinteressada a uns colors, a un Club: l'Escoler.

Per un Nadal de vida.

Per un any

de

pauc.

